

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΗ ΣΚΥΡΟ!..

Επιδρομή πειρατών στο νησί. Τρεις Άλγερινοί άρχηγες πού ήθελαν να παρακτήσουν το Μινώταυρο. Η άπάντησις των Σκυριανών. Ημέρες πολιορκίας και άγωνίας. Σταμάτης Λοΰμπινας, ο Ψαριανός, και τὰ περιήρωμα λόγια του. Μίαν άγρια νύχτα του 1827. Τὰ τρία πλάκλια και τὰ κτωρβωμά του. Τὰ μυστικά των πειρατών και ο Έλληνικός στόλος, κλπ.

ΣΚΥΡΟΣ, το γρασιζο αυτό νησί των Σποράδων, κατά τους χρόνους της Τουρκοκρατίας, έπαιξε τα πάνδεινα από τους πειρατές. Μιά από τις περιπέτειες αυτές των Σκυριανών, θα διηγηθούμε στο ακόλουθο άρθρο μας:

Ήταν η τελευταία ημέρα του έτους 1827, ημέρα χειμωνιάτικη, άγρια. Και η νύχτα ακολουθήσε άκόμη άγριότερη. Σκοτάδι πυκνό, άνεμος, χιονόδροχο. Στους δρομάζους δεν φαινόταν ψυχή ζωντανή. Από την παρσία έχοζόταν η βοή της τριζυμμένης θαλάσσης και τὰ γαργιλιαστά των καρφοδόξλων, άνακατωμένα με φωνές άνθρώπων.

Οι κάτοικοι του μικρού νησιού είχαν εξαφανιστεί τις ημέρες αυτές από τὰ σπίτια τους, γιατί τους συνέβαινε κάτι πολύ τρομερό: "Από μία βδομάδα τώρα είχαν καταλείψει στο νησί τρία μύστιζα, γεμιστά κορφοάρους. Άλγερινούς. Μόλις το έβλεπαν αυτό οι κάτοικοι, έσπελιαν έπιτροπή να διατραγματευθή με τους έπιδρομείς.

Οι Σκυριανοί ήταν πρόθυμοι να άποστούν κάθε θύσια σε εἶδη και σε χορήματα, άραζί οι λιλάπηδες (άποος τους έλεγαν), να έλατρεύουν το νησί. Οι άποστάμεινοι ξαναγράφουν στην πόλη και έφεραν την άπάντησι: Οι κορφοάροι έχρησιζαν τορφήμα 50 άνδρων γιά ένα μήνα και 800 γρόσια γιά βίλους. "Ως έδω, η άπατήρσις τους γίνεταν λογική. "Υπάρχε θύσις και μία άλλη: Καθένας από τους άρχηγούς των τριών πειρατικών πλοίων άπαυότουσε κ' ένα όραιο κορίτσι ως λιάρυρο! Τρεις Σκυριανές κοπέλλες έπρεπε να παραδοθούν στους έπιδρομείς, γ' άπιασθούν κ' ύστερα να πουληθούν —ποιος ξέρει;— σκλάβες σε κανένα τουρκικό χωριό!...

Στο άκουσμα της τελευταίας αυτής άπατήρσις, οι τιμοί νησιώτες έφριξαν. Και όμοφώνως άπεφάσαν να άφνηθούν και αυτές άκόμη τις τροφές στους κορφοάρους, να κλεισθούν στο Κάστρο και ν' άποκορυσθούν τους έπιδρομείς, όπως μπορούσαν. "Αμίσως ο τελείως του νησιού έφριξε από μαζιάλι σε μαζιάλι και άνήγγειλε την άπόφασι των προκρίτων. Και, χωρίς να κάνουν καιρό, οι κάτοικοι έμάζωσαν τὰ πιο πολύτιμα πράγματά τους και πήγαν να σφραλισθούν στο μικρό φρούριο. Η Δημογεγοντία ανέλαβε την όλη άμυνα του Κάστρου.

Την άλλη μέρα, οι πειρατάι, ματαίως άναμένοντες άπάντησι των κατοίκων, έσπελιαν έντολο άπόσπασμα, το όποιο βρήκε την πόλι άδειαν. Άγριεμένοι οι λιλάπηδες από την περιφρόνησι αυτή, κατέβηκαν την πόλι και, άφού έλεηλάτησαν τὰ σπίτια, άνοιξαν τὰ λυθάρια του γρασιζο και τόρφωσαν στο γλεντι... Την ακόλουθη νύχτα έτεχρήσαν έφοδο έναντίον του μικρού Κάστρου, πού ήταν πιο μέσα, δεσπόζοντας σε όλο το νησί. Άρπαινοι στα μπεντένια οι Σκυριανοί, τους υποδέχτηκαν με τουφεκιές. Στη μάχη έλαβαν μέρος και η γυναίκες, οίζνοντας μεγάλα λυθάρια στους κορφοάρους.

Το Κάστρο της Σκύρου είχε μία θωρακισμένη με διπλά στρώματα από μπρονζο πύλη, η όποια ήταν άπατη. Κ' έτσι οι πειρατάι, μη μπορόντας να κάνουν άλλως, πήραν τους δώδεκα σποτωμένους συντρόφους τους και ξαναγύρισαν στα κωράδια τους, γιά να έτοιμασθούν γιά άλλη έφοδο, πιο όργανομένη.

Μέρα με την ημέρα όμως, οι κλεισμένοι κάτοικοι άπέφεραν περισσότερα. Τὰ τροφήμα τους γίνονταν οσπανιότερα. Θα έφτανε βέβαια η έμφάνισις μερικών πλοίων του ελληνικού στόλου, γιά να λυθή η πολιορκία και να φύγουν γρήγορα οι κορφοάροι. Άλλά η μέρες περνούσαν, οι πολιορκούμενοι έπισκοπούσαν το πέλαγος με τὰ κ' αν κ' αλι κ' αλι και δεν έβλεπαν τόν πησιτό στόλο της σωτηρίας τους...

Το Κάστρο της Σκύρου είχε μία θωρακισμένη με διπλά στρώματα από μπρονζο πύλη, η όποια ήταν άπατη. Κ' έτσι οι πειρατάι, μη μπορόντας να κάνουν άλλως, πήραν τους δώδεκα σποτωμένους συντρόφους τους και ξαναγύρισαν στα κωράδια τους, γιά να έτοιμασθούν γιά άλλη έφοδο, πιο όργανομένη. Μέρα με την ημέρα όμως, οι κλεισμένοι κάτοικοι άπέφεραν περισσότερα. Τὰ τροφήμα τους γίνονταν οσπανιότερα. Θα έφτανε βέβαια η έμφάνισις μερικών πλοίων του ελληνικού στόλου, γιά να λυθή η πολιορκία και να φύγουν γρήγορα οι κορφοάροι. Άλλά η μέρες περνούσαν, οι πολιορκούμενοι έπισκοπούσαν το πέλαγος με τὰ κ' αν κ' αλι κ' αλι και δεν έβλεπαν τόν πησιτό στόλο της σωτηρίας τους...

Οι κορφοάροι του Κάστρου άγρυπνούσαν πάντα τις όωσιμένες τους θέσεις, με το δάχτυλο στη σκανάλη, άλλ' ως τότε θα μπορούσαν ν' άνοήξουν; "Ο άνεμος έφτανε ως σ' αυτά τους τις άγορες κωραγίες των κορφοάρων από τὰ κωράδια, η από τὰ σπίτια, άπου κωραμλούσαν, ζώνοντας, το κρσι... Μέρα στο Κάστρο έπάρχε μία μικρή έκκλησία, του Άγιου Γεωργίου. Σ' αυτήν συνεσκέπτοντο οι προζόντες, καθισμένοι σταυροπόλι μπροστά στην "Οραία Πύλη. Ήταν όλοι σεβάσιμους γέροντες, γερολίκοι, πού είχαν ιδεί πολλά τὰ μάτια τους, κ' είχαν όλη την πείρα της ζωής.

Σε μία γωνιά, σ' ένα στασίδι, ένας μαύρος όγκος άνθρώπων, κωνόταν σαν να παραμόνετε της Συνέλευσι των Δημογερόντων, με τὰ σπυνηρόβλια του μάτια. "Ο άνθρωπος αυτός, σε όλη την άμιά της άνδριζής του ήλιζιάς, ήταν ο Σταμάτης Λοΰμπινας, γνωστός Τουρκοκωμάς, πού είχε πολεμήσει στα Ψαριανά κωράδια και μάλιστα από τις διαταγές του Κανάρη. Ήταν Ψαριανός, μα είχε πάσει Σκυριανή γυναίκα, από άγάπη, και την είχε άρσει στα πεθερικά του, λογαριάζοντας νάρθη κ' αυτός και να την έλατρευσταθή, μετά την όριστική άπελευθέρωσι του νησιού. Από καιρό σε καιρό όμως έταπει άδεια από τόν καιτένιο του κ' έχοζόταν στη Σκύρο, να ιδή την Κατήγω του, φέρνοντας της και διάφορα δώρα. "Ετσι, τις ημέρες έξιντες του Δεκεμβρίου 1827, τόν βρήκαν τὰ γεροντάια στο νησί αυτό, πού το θεωρούσε δεύτερη πατρίδα του.

Η συζήτησις των Δημογερόντων είχε τόνό άπελπιστικό. —Είνε άδύνατο να βιωθήσιμε περισσότερο από δυό μέρες. Κατήγι Γιώργη, έλεγε στανίζοντας ένας γέρος, άποτεινόμενος στον πρόεδρο της Δημογεροντίας. Οι άνθρωποι όλοισαν να μαυρομυρίζουν, φορόν από την πείνα οι περισσότεροι. Τι θα γίνει;

—"Ας του δώσουν έξινειν πού έχουν, άπάντησε ο πρόεδρος. —"Εγώ νομίζω (Θεέ μου, συγχώρεσέ με), πού πρέπει να δεχθώμε μερικές άπατήρσις των λιάρυρων, γιά να σωθούν οι άλλοι. Τουφέκια και μπαρούτια δεν έχομε άφρατά, γιά να κάνουμε έξοδο, η τροφές μας σάθηκαν και ο στόλος δεν φαίνεται ποτένα...

—"Δεξ να παραδώσουμε τὰ κορίτσια μας στην άτιμία, γιά να γλυτώσουμε έμεις, έ;... είτε ένας άλλος. "Α, όχι! "Εγώ τόχο καλύτερο να πεθάνω!...

Πήνχε σιωπή κορία και έπίσημη, πού έλεγε πολλά... "Εξάμνα, από τη γωνιά της έκκλησίας, από το στασίδι του, πετάχτηκε μπροστά ο Σταμάτης Λοΰμπινας, ο μουνηλωτοίρητος. Το πρωτοπαλλήκαρο του Κανάρη έπυροχρησε κρατώντας το φέσι του, με τα μάτια αστραγατά, κοτός, μαυροδέματος, με θαυγάλαξη βράδα, κόκκινα λονγάκι και πολύ θημο. "Οστόσο, σνγχαράτώντας την άγανάκτησί του μπροστά στους σεβάσιμους γέροντες, έβαλε το χέρι στο στήθος, έχαρίστηκε με βαθύ τεμενά και έλεε:

—"Αρχοντες, εγώ το άποφάσισα να σώσω τους αδελφούς μου από την πολιορκία και τὰ κορίτσια μας από την άτιμία... "Αν δεν πετύχη το σχέδιό μου, έγω μονάχα θα πάθω, άν όμως πετύχη, θα σωθώμε όλοι... Μπορούνα να έτελέσω το σχέδιό μου και χωρίς να σάς πώσω. Σας το λέω όμως, γιά να σάς παρακαλώ νύχτε στο νού σας τη γυναίκα μου, να την προστατέψτε, άν δεν γυρίσω... — Πές μας, παιδί μου, τι σκοπεύεις να κάνεις; ούτησε ο Κατήγι Γιώργης. Ποιάς ξέρει άν δεν μπορούμε να συνάδοουμε και μεϊς...

—"Λοιπόν, να: Με είχατε βάλει να φυλάω στη δυσμηκή νύκτια του Κάστρου. "Από κει παρατήρησα ότι οι λιάρυδες έχουν άνάγκη φωτιά σε τρία σπίτια και γλεντιού... "Από τὰ τραγούδια τους κατάλαβα ότι είναι μεθυσμένοι... "Αμα έτελείωση η βράδια μου, εσάεφτρα πός η αυτό το σκοτάδι και τη βαρυχειμωνιά, τρία πλάκλια, άπορρασιμένα, θα μπορούσαν να τους κάνουν βίλους σάχητι... Έλτα το μυστικό μου σε δυό άλλους φίλους μου και τους βήτρα πρόθιμισ να με άκολοθήσουν... Λοιπόν, με την άδεια σας, άρχοντες!

Σταυροκοπήθηκε, άσπαστρες τ' άγια εικονίσματα και βήγρε. Οι

Κορη της Σκύρου (Σκίτσο περιήγητο)

—"Πές μας, παιδί μου, τι σκοπεύεις να κάνεις; ούτησε ο Κατήγι Γιώργης. Ποιάς ξέρει άν δεν μπορούμε να συνάδοουμε και μεϊς...

—"Λοιπόν, να: Με είχατε βάλει να φυλάω στη δυσμηκή νύκτια του Κάστρου. "Από κει παρατήρησα ότι οι λιάρυδες έχουν άνάγκη φωτιά σε τρία σπίτια και γλεντιού... "Από τὰ τραγούδια τους κατάλαβα ότι είναι μεθυσμένοι... "Αμα έτελείωση η βράδια μου, εσάεφτρα πός η αυτό το σκοτάδι και τη βαρυχειμωνιά, τρία πλάκλια, άπορρασιμένα, θα μπορούσαν να τους κάνουν βίλους σάχητι... Έλτα το μυστικό μου σε δυό άλλους φίλους μου και τους βήτρα πρόθιμισ να με άκολοθήσουν... Λοιπόν, με την άδεια σας, άρχοντες! Σταυροκοπήθηκε, άσπαστρες τ' άγια εικονίσματα και βήγρε. Οι

γέροντες της Σαύρου τὸν παρηκολούθησαν με βλήματα θαυμασμοῦ καὶ με τὶς θερμότερες ἐυχές....

***

Ὁ ἀνεῖμος ὁλοένα ἐμηνόγηται. Σὲ μικρὰ διαλείμματα ἀνοιγόταν τὰ βραχὰν ὑαλοθύρα τῶν μεθωμένων κουρσάρων, ποὺ σιγά—σιγά ἀβιόταναν σ' ἓνα δυνατώτερον φέσημα τοῦ βορρᾶ....

Καὶ ἐνὸς αὐτῶ μεθωπομένων στὰ παρατιμῆνα σπῆτα ἀνύποπτοι, οἱ Σαυριανοὶ ἐτοιμάζονταν γρήγορα στὴ δυναμικὴ ντάτια τοῦ Κάστρου. Τὰ τρία παλληκάρια, ἄρματα ἑστὰ καὶ γερὰ, με τρομπόνα, πυρομαχὰ καὶ πλατεῖα μαχαίρια, ἐτοιμάστηκαν νὰ βγῶν....

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ βαρεὶα πύλη τοῦ Κάστρου ἀνοίχτηκε.

— Πηγαίνετε τὴ νηρ ἐγὼς μᾶς, παιδιὰ μου!.. πορησιόμισέ ὁ γέρον Παρόδος τῆς Δημογεροντίας. Θὰ σᾶς καρτεροῦμε ἐδῶ, νὰ σᾶς ἀνοίξουμε! Στὸ καλὸ!

Οἱ τρεῖς νέοι γλῶστισαν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρο, ζυπόλητοι καὶ γέμναν, κατηφόρισαν σάν φαντάσματα στὴν πόλη....

Πατοῖσαν ἑλαφρὰ, κ' ἔφτασαν σ' ἓνα στενωπόκι, ὅταν ἔξαφνα, σὸ στέρημο, εἶδαν τὸ παλιόνο ἐνὸς ἰσογειοῦ σπιτοῦ φωτισμένο. Ἐστάθηκαν καὶ ἀγογγαζίστηκαν. Φωνές συγκεχυμένες ἔφταναν σ' αὐτὰ τοὺς. Προχώρισαν λίγο καὶ ἀκούσαν τὴ λέξι «Κατετάνε!».

— Ἄ, ἐδῶ μέσα εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ!.. ἐπορησιόμισε ὁ Σταυιάτης πτοῦς συντρόφους τοῦ. Ἐλάτε μαζί μου!.. Σιγὰ!... Στὰ νόξια!..

Ἄν ἀπειθᾶν οἷτε δέκα βήματα ἀπὸ τὸ σπιτὸ, ὅταν εἶδαν νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἓνας φηλὸς κουρσάρος, ποὺ ἐρχότανε τρεκλίζοντας, προφανῶς μεθωμένος. Οἱ τρεῖς Ἕλληνες ἔπεσαν γύρω, σὲ καρτερὶ, κ' ὅταν ὁ κουρσάρος ἐπιστρέφισε, ὁ Σταυιάτης χάρηκε καταπάνω του καὶ τοῦ ἔμπηξε τὸ μαχαίρι στὴν πλάτη. Ὁ κουρσάρος ἔπεσε νεκρὸς, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄρρα....

Τὰ τρία παλληκάρια διασκέλιζαν τὸ πτόμα καὶ ἀλαφροτάτητα, σιχατὰ, ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὸ πτόμα τὸ σπιτοῦ. Ἡ πόρτα—ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε βγεῖ ὁ σκοτωμένος— ἦταν ἀνοικτὴ. Ἐμπήσαν σὸ πτόμα, ἐπροχώρισαν πρὸς τὸ σπιτὸ, καὶ ἀπὸ ἓνα παράθυρο, εἶδαν τὸ ἔξω τὸ βῆμα: Οἱ κουρσάρου, δώδεκα τὸ ἕλιν, κάθονταν γύρω, σταυροτάθ. Εἶχαν ἀποκάει, πᾶναι καὶ κομμένα ἔφαρα, μερικὸ ὅμως ἦταν τσιφλὰ τὸ μεθῆ καὶ ροντάλιαν, πεσμένοι ἐδῶ καὶ κεῖ. Οἱ τρεῖς Ἕλληνες ἐτοιμάσαν τὰ τρομπόνα τους καὶ, σ' ἓνα παράγγελμα τοῦ Σταυιάτη, μιὰ ὁμοθρόνια ἀνοίχτηκε. Τὰ φῶτα σβήστηκαν ἀμέσως. Κατᾶρες, κραγιές ἀπάσιες, θρόνος βαμονικός ἀντήχησαν μέσα σὸ πτόμα σκοτάδι. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς περὶ τὰς βεγγῶσαν πληρωμένοι, ἄλλοι ἔτρεχαν πρὸς τὰ πόρτα νὰ σωθῶν φεύγοντες, ἄλλοι ἐμειναν ἐπὶ τόπου νεκροὶ.

Οἱ τρεῖς Ἕλληνες πετάχτηκαν σὸ δρόμο, ἔπιασαν τὶς γωνιές καὶ πυροβολοῦσαν ἀτόνητα, ἀποκασιτιστοῦ.... Οἱ περὶ τὰ, ποὺ κραπαλιόσαν σὲ ἄλλο σπιτὰ, δὲν ἔξεραν τί συμβαίνει. Ὅσοι ἦταν σὲ κατάσσει νὰ κινήθων, ἔβγαν ἀπὸ τὰ σπῆτα κ' ἔφεγγαν σὰ πτόμα τους. Ἀπὸ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους εἶχαν σκοτωθεῖ καὶ ὁ τρίτος, πανδοβήλιος, νομιόντας ὅτι εἶχε γίνει ἀπόσπας τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου στὴ Σαύρο, διέταξε νὰ λύσουν τὰ παλληκάρια καὶ νὰ φέων γρήγορα....

***

Τὸ πρῶο, οἱ Σαυριανοὶ τοῦ Κάστρου εἶδαν νὰ μπαῖν σιγά—σιγά σὸ ἕμιον τοῦ νησοῦ, μοῖρα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἀπὸ δέκα καράβια! Ἐρχόταν με ὀλοφρόσκητα τὰ περὶ, σημασποστάσια, κ' ἔσαν πᾶν πᾶν τοὺς αἰγμάτωτα τὰ τρία περὶ τὰ κῆστια, ποὺ τὰ εἶχαν σπύλαβι σὸ δρόμο τους! Οἱ νηωτῆς τοὺς ἐχαρτίσαν με ζητωκραγιές, με ζωδονορησιές καὶ πυροβολισμούς χωρᾶς. Στὸ γενικό ἐκείνο θόρυβο, ὁ Σταυιάτης Λούμπνας καὶ οἱ δῶ συντρόφου του ἦταν οἱ ἦρωες τῆς ἡμέρας καὶ δέχτηκαν ὅες τὶς τιμές, ποὺ δικαιούς τοὺς ἄξιζαν....

Ὁ Σταυιάτης Λούμπνας πέθανε σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν, φαρμακόβλαας, στὴ Σάρο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ὄραια ψυχὴ ὁμορφαίνει τὸ πρόσωπο. Τὸ ὄραιο πρόσωπο δὲν ὁμορφαίνει τὴν ψυχὴ.

Στὴν ἀριθμητικὴ ἓνα κ' ἓνα κάνουν δύο. Στὸν ἔρωτα ἓνα κ' ἓνα κάνουν ἓνα.

Ἡ εὐτυχία εἶνε σφάγια ποὺ κινᾶ. Ὅλοι τρέχουν πίσω της κ' ὕταν τὴ φτάσουν τὴν κλωστοῦμε.

Ὁ ἔρωτος ποτὲ δὲν πεθαίνει ἀπὸ πέννα, ἀλλὰ πολλές φορές πεθαίνει ἀπὸ βαρσοτομάχισμα.

Ὅποιος ἔξευτελλέει τὰ ὀδύνας, βροῖσαι ἀνακουφισα ἢ στὰ δάκρυα ἢ στὸ σαρκασμο.

ΓΙΚ-ΝΙΚ

Ἡ ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ὁ Ἀλέξ. Μαυροκοδότας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1856 ἐλάμβανε διὰ βασιλικὸ διατάγματος μηνιαία σίνταξι ἐν 1,200 δραχμῶν.

— Ὁ Ἀλέξ. Κομμουνόδορος ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν στὶς 2 Ἰουλίου 1856.

— Ὁ παλιὸς ἀγωνιστὴς Ἀπόστολος Μαυρογένης, ἀπὸ τὴ Σάμο, ἀπεθίωσε στὰς Ἀθήνας τὸ 1906 σὲ ἡλικία 114 χρονῶν.

— Ὁ ποιητὴς Ἀχιλλεὺς Παράσχος γεννήθηκε στὸ Ναύτιο τὸ 1838 καὶ ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας, ἔξηντα περίου ἐτῶν.

— Χωρὶς στὴν προστασία τοῦ Τριζοῦτη, ὁ Παράσχος διετέλεσε ἔπαρχος στὴ Θέβα καὶ στὴ Σαλαμίνα, γραμματεὺς τοῦ Προξενίου Ὀδησοῦ καὶ τελευταῖα τὸ ἱστοριογῶν Οἰκονομικῶν.

— Ὁ Ρήγας Φεραίος συνελήφθη τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1797 σὸ Βασιλικὸ Ἐνεδροχείο τῆς Γεργετίτης ἀπὸ δύο Αὐστριακούς ἀξιωματικούς.

— Ὁ πατέρας τοῦ Θεανῆ Λιάου ἦταν ἓνας ἀπλὸς χωρικός ἀπὸ Μονοκονίτσα καὶ ὀνομαζόταν Νίκος Γεωματικός.

— Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ ἐκπαιδευτικὸ συνέδριον συνεκροτήθη στὰς Ἀθήνας στὶς 31 Μαρτίου καὶ ἔληξε στὶς 4 Ἀπριλίου 1904.

— Κατὰ τὴν Ἐανάστασι τοῦ 21 τὸ ἔθνος μας διέθετε περίου 600 πλοῖα, 17,000 ναῦτες καὶ 6,000 τριεβόλα.

— Τὰ Ἐπτάνησα παρεχωρήθησαν στὴν Ἐλλάδα στὶς 21 Μαῖου 1864, δινάμει τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων.

— Ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους, Γεώργιος Γεννάδιος, γεννήθηκε στὴ Σηλυβρία τῆς Θράκης τὸ 1776 καὶ πέθανε στὰς Ἀθήνας τὸ 1854 με τὸ βαθμὸ τοῦ γεννασιάρχου καὶ με τὸ παράσημο τοῦ Σωτήρος.

— Τὰ βιβλία τοῦ δολοφονηθέντος πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, Ἰω. Καποδίστρια, μεταφέρθηκαν στὴν Πετροῦπολι τῶν Ἀπριλίου τοῦ 1832.

— Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ ἀρχαιολογικὸ συνέδριον ἔγινε στὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ Μάρτιον τοῦ 1905.

— Ὁ ἀειμνηστὸς βασιλεὺς μας Γεώργιος ἦταν καλὸς σκοπετινός, ἀριστὸς κολυμβητὴς, θαυμασιὸς ψαράς καὶ μοναδικὸς ἱπτεὺς. Ἀγαποῦσε πολὺ τὰ... κρημνίδια καὶ τοῦ ἄρεσαν τὰ ἄστεια!..

— Ἡ ἠρωικὴ νῆσος τῶν Σπεσιῶν πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, ἦταν γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιλφόρος.

— Ἡ ἔδρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου μεταφέρθη ἀπὸ τὸ Ναύτιο στὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1834.

— Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ γυμνάσιον συνεστήθη στὸ Ναύτιο ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος κατὰ τὸ 1833.

— Ὁ Ὄθων ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους στὶς 20 Μαῖου 1835.

— Τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν ἄρχισε τὶς παραδόσεις του στὶς 26 Ἀπριλίου 1837 ἐπὶ ἐπορευῶ τῆς Παιδείας τοῦ Πολυζοῖδη.

— Στὶς δῶ θυγατέρες τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἐχορηγήθησαν ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ 1838 ἕξι χιλιάδες δραχμῆς μετηρητές καὶ 500 στράμιματα γῆς.

— Ὁ Σπυρίδων Τριζοῦτης, κατὰ τὰ τελευταῖα του χρόνια, ἔλαμνε μηνιαία σίνταξι 475 δραχμῶν.

— Ὁ μάρτυς τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας Ἀθανάσιος Λιάος, ἐφρονεθῆ ὑπὸ τῶν Τούρκων σὲ ἡλικία 33 ἐτῶν.

— Ὁ ἠρωικὸς τυροπολιτὴς Κωνσταντῖνος Κανάρης, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἔθνους μας, ἔλαβε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀντιπλοῦρου καὶ διορίστηκε κυβερνήτης τῆς χωρῆς «Μαξιμιλιανός».

— Ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σούτσος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀσπνδὸς ἐχθρὸς τοῦ Καποδίστρια, ἀπέθανε τὸ 1863 σὸ νοσοκομεῖο τῆς Σμύρνης, πάμπωτος.

— Ὁ ἀδελφός του, ποιητὴς ἐπίσης, Παναγιώτης Σούτσος, εἶχε ζηρηματίσει σὴμβούλιος καὶ πρὸεδρος τῆς Ἐπαρχαίας.

— Διοικητὴς τῆς φοιτητικῆς ἀμάχου, ἡ ὁποία διακρίθηκε τόσο πολὺ κατὰ τὴν Κρητικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1897, ἦταν ὁ γενναῖος λοζιχγὸς τοῦ πῆζου Ἀντ. Κουζουλιάνης.

— Ἡ περιήγησι διαγραφῆ τῶν καλλιτεχνημάτων τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ λόδου Ἐλγίνου, ἔγινε κατὰ τὰ ἔτη 1801 καὶ 1802.

— Ὁ ποιητὴς Ἀχιλ. Παράσχος ἐμνήθη με τὸν ἀργυρὸ Σταυρὸ τοῦ Σωτήρος στὶς 7 Ἰουλίου 1871.

— Ἡ ὑψηλότερη ζωοφύ τῶν Ὀλύμπου εἶνε 2,985 μέτρων. Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

